

ΔΙΣΣΗΜΑΤΙΚΑ ΡΩΜΑΤΖΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛΕΩΝΤΟΣ ΔΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ

(Έρωτην ήδονης τη ρομφαία και τέθηκα)
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΗ

Μόλις ο Νότης ο Αδγουστής, το καλοκαίριανό, κτύπησε φαντάρος, έστρωσε απ' τὰ Παρατήγματα, κ' έτσι καθώς ήταν, κωφεμένο με την ψαλί μηχανή, με το φαρδύ τ' άμπελόνο, ποτύλεξε δίος μέσα, και τὰ μακριά μαυία, πήρε το πρσίνο, και καπέθηκε ίσια στον Περαία. Καθώς τραβούσε για τὰ Κρητικά, βρήκε στο δρόμο το Σκουνητή το Λιά, και πήγανε, κ' οι δύο μαζί, ως την ταβέρνα του μπαριμπα—Σταμάτη. Κόνεψε σχεδόν να βασιλέψει, ένα φως μοιριτό και χρυσόπορφυρο έβανε κόκκινας φονάξ στα πλάγια των σσιπιών. Ήσαν στα τέλη του καλοκαιριού, οι ζέστες, όμως, ξεκαλουνθούσαν. Μέσ' στη μάσσα του μπαριμπα—Σταμάτη, δυό—πρεξ παρές, ξεμοναχιασμένες, ήταν καθομένες και κοιτάσσιπαι.

Στην άρχή, κανένας δέν τον πήρε μιουριά. Σε λιγάκι, όμως, έμα τον μιουρίτριαν, ήρθαν πολλοί και τον περιουλόσαν. Στα τελευταία, ήρθε κ' ο Σταμάτης, ο Δεθιπιάς, ο κάπελος του, γιατί τον άγκάλιασε με τίς χοντρές χερσούλες του, γιατί τον ήξαρε από μικρό παιδάκι (καθόντισαν στην ίδια την αυλή). Ήρθε κ' η μικροή του έγγονούλα, κ' έπαξε με το πλάσι του, και τδένσε στο κεφάλια της, κ' εκείνο κώθηκε ίσαμε το λαμό της. Ήρθε κ' η κυρα—Λέγκω, η γυναίκα του—α' άργισαν, βίαι μαζί, να τον περιόσαν και να τον καυρούνουν. Και μέσ' στα μάτια των μικροτέρων, που δέν τ' ξεκαλούναν από πάνω του, περιόυσε κάτα σκοτεινό, α' μα μικρούλα ήγλια...

- Για δέστωνε πώς σοβαροποιήθηκε!
- Τίρα σέ, πώς δείχνει κοτζάμ άντρας!
- Ρέ Νότη, πότε θα σέ κάνουν δεκανέα;
- Δέ με παρατάτε, λέω γώ!

Κ' ο μπαριμπα—Σταμάτης, που ήταν Σμιρνηός, έκλεινε το χορό:
— Γειά σου, παιδί μου, να ζήσεις! Την είκη μου! Να λευτερώσεις τη σκλαδιά, με το καλό!... Και στην Πόλη! Ο Θεός να δώσει...

Κ' έκανε το στανρό του.

Μιά σριά φάνηκε, τότε, σ' άκρινό παράθυρο, τραχημένη απ' τη φασαρία, και κοίταξε μέσ' απ' το μπερνεδάκι. Ήταν η Άνθούλα, η πα μικροή απ' τὰ κορίτσια του Σταμάτη. Μ' αυτήν, είχαν άνασφαρει μαζί, από μαωρά. Αυτή δε θέλησε να βγει μ' δίλους τους άλλους. Σταθήκε στη γωνιά, και παραμόνευε.

Περιμένε να πάνουν οι κωυβέντες, για να φανερωθεί. Τά μαύρα της μεγάλα μάτια, ήταν πα μαύρα, τη σπιγύνη εκείνη. Τυλιγμένη στο κόκκινο σιάλα της, κοιτούσε το καινούριο φαντάρος, με μιά μικροή τρομουά στο πηγούνο. Κι' ο Νότης, που την έκοιτε το μάτι του, γόρισε πα μάτια κατά κείθε, κ' έκανε, τάχα, πώς κοιτούσε μαωρά...

Έφτασε τότε κ' η μισή, κ' ένα σαγανάκι με κούσερι. Έφτασε κ' η νοματισσαλάδα, κ' δίλοι βούτηξαν άμέσως το ψωμί τους.

Κι' ο Νάσος ο Μελεμένης άρχισε να διαγέτα τα πάθη καιουαίου φαντάρου, που τότε στεί-

λάν άγγαρεία, μόλις πρωποτυήθηκε, κ' εκείνος έκανε δέν ζαίφο τί, και βρήκε το μελιό του—α' ο Σταμάτης θυμήθηκε, κ' αυτός, την ιστορία κάποιου δούτερου ζαδέριου του, που άκανε σ' άντάρακα, και, στα τελευταία, άγάτησε μάν άμορφη τουρκάλα και τη στεφανώθηκε, κ' άνοιξε μαγαζί στη Φιλιππουπόλη κ' ύστερα βαρέθηκε, κ' έφυγε για την Άμερική, κ' από τότες—πάνε έντε χρόνια— έλεγε να λάβε γουέμα του, να μάθει τί άπόγινε...

Ο Νότης δέ μιλούσε στην άρχή, αλλά σά να λύθηκε, με το κρασί, η γλώσσα του. Έρωτησε κ' αυτός τὰ καλοκαίρια του, αλλά πάντα δειλά και μετριμένα. Τους έτε πώς τον γνίσανε, πώς, ύστερότερα, του κόψαν τὰ μαυία, πώς έπν' ένα λάθος με το παρώνιά του, κ' ο έπιλοχίας άπμύλησε στον άνθηκασιπύ, κ' αυτός τον άποτήρε, κ' έγινε φασαρία. Στα τελευταία, λύθηκε τόσο πολύ η γλώσσα του, που αυτός μιλούσε μοναχά, κ' οι άλλοι έλεγαν σσιάσει, και τον άκουγαν, κ' έβάζαν μόνο, που και πού, τὰ γέλια.

Τό βράδι, τάρα, ήταν άπλομένο γυρω, κ' η Άνθούλα, ξεθάραφε και κείνη, και γλιτρωσε δειλά με το φαντάρος της αυλής, κόνενας τάχα πώς θα το κρεμάσει.

Κι' ο μπαριμπα—Σταμάτης, μόλις την είδε, φώναξε:

— Μπαρέ Άνθούλα, δέν έρχεσαι να δεις και σ' το φαντάρος; Τι κάνεις τόσην ώρα, μέσα; Έλα Χριστέ και Παναγιά!...

Κ' η Άνθούλα σίμως με πρόπο στην παρεία, και σχεδόν χορός να τον κοπάξει, του έτε σιγανά:

— Καλός φαντάρος...

Κι' ο Νότης, χαμήλωσε τὰ μάτια του κ' αυτός, κ' άποκρίθηκε άκωια σιγανάτερα:

— Φχωριστώ, Άνθούλα...

Τίποτ' άλλο.

Και κείνη μετρε πάλι μέσα, γοήγορα.

Ο Νάσος τότε πήρε την κιάρα, κ' άρχισε να τσαγκρονίζε εν' άκωιαματιμένο, κ' η παρεία σιγανωταγούθηκε—δίαι, εντός του Νότη, που καθόταν μαωρνούς κ' άμύλητος, με το τσιγάρο στην άωρη των χεριών, και με τὰ μάτια κωφομένα πέρα.

Τότε πλάκωσαν λογιής—λογιής παρές, κ' έπασαν γυός στη μεγάλη λείπα—κ' ο μπαριμπα—Σταμάτης σπρώθηκε και πήρε στην κοτζίνα. Ή ώρα ήταν ως έννά και κάπ. Το φεγγάρι πρόβαλε μεγάλο κ' άσημένιο ήταν τρεις μέρες πριν άπ' την πανσέλινο, κ' έβγανε μέσ' στη νύχτα σιγανά, σκεπάζοντας τους τοίχους των σσιπιών, με τη χλωμή του τριφερή λαμπράδα.

Όταν έκλεισε κ' η μάσσα του Σταμάτη, ο Νότης, με το Νάσο και το Νίνο, τράθηξαν για το Πασαλιμάν. Καθώς βγήκαν, όμως, στην πλατεία, έπεσαν άπάνω στο περιτόλο, Ο Λοχίας, ο περτολόγης, φώναξε το Νότη, κ' άιας έκείνος δικαιολόγηθηκε πώς έλεγε σημεσάο ντυθεί, του έτε μόνο να μη γυοίσει δξο. Κ' έκείνος τον χαμέτησε, έκανε μιά καιονική μεταβολή, έκοιφε μέσ' απ' τὰ στενά,

Ο κ. Ναπολέων Δαπαθιώτης.
(Σκίτσο του κ. Προτοπάκη)

